

Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κἀμμίαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΛΗΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται ὅλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ἄλλοι ἀπὸ τὸν Ἑλλήνας 15 δρ. προπληρωτέαις. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀρῶδα γιὰ τὴν κάθε φορὰ.

Ἀθήναι, 16 Φεβρουαρίου 1885

Ἄριθ. 140+138+62

Λίγο φῶς,

Μαρία στὴν αὐλὴ νὰ δοῦμε τί γίνεται κεῖ κάτω.

Καὶ ἄμα ποῦ βγήκε τὸ φῶς, εἶδαμε καὶ μάθαμε, ὅτι ὁ Χατζηπέτρος τῆς αὐλῆς, ἄμα ποῦ ἔπεσε τὸ ὑπουργεῖο, ἔλεγε κοκορευόμενος στοὺς ποσαπέρνιδες βουλιαχτὰς τοῦ μεγάλου Πετρέλαιου, ὅτι ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ δὲν δίνει ὁ βασιλεὺς στὸν Δεληγιάννη τὴν διάλυσι.

Ὡστε βλέπετε ἦτανε μαγειρευμένα τὰ κουκιά ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ τίποτα ἄλλο δὲν ἦτανε τὰ ἀνεβοκατεβάσματα τοῦ Δεληγιάννη παρὰ μιὰ καθαρὴ κοροϊδεῖα, χάριν διασκεδάσεως.

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποῦ παίζουν μὲ πράγματα ποῦ δὲν πρέπει νὰ παίζουν γρήγορα μετανοιοῦν, καὶ ἐννοοῦμε τοὺς αὐλικούς, τοὺς αὐλοκόλακας.

Καὶ

νὰ τί λέγουν ἢ παροιμίαις Μπερτόλδου:

Ὅποιος σκαλεύει μὲ τὰ δάχτυλά του τὴ φωτιὰ κατὰ τὴν σκαλεύει.

Ὅποιος πάλι χώνει τὸ χέρι σου μέσα στὸ ζωματιστὸ νερὸ γιὰ νὰ βγάινῃ τὸν κάθουρα ποῦ βράζει στὸν πάτο, ἐκεῖνος, ὕστερα καταλαβαίνει τὴν κουταμάρα του.

Ὅποιος χέζει στὸ δρόμο, θὰ πῆ πῶς εἶναι ὁ πιὸ ἀδιάντροπος ἄνθρωπος, καὶ τὸν βάζουν καὶ τὰ τρώῃ, σὰν τὸν Καλλιγᾶ.

Ὅποιος κάθεται καὶ διασκεδάζει στὴ βροχὴ ἀπὸ κάτω, θὰ πῆ πῶς εἶναι μωρὸς ἄνθρωπος.

Ὅποιος κατουριέται ἀπάνω του βρωμᾶ ἀπὸ μακριὰ καὶ ὁ κόσμος βουλώνει τὴ μύτη του, ὅταν περνᾶ ἀπὸ κοντά του.

Ὅποιος νομίζει πῶς εἶναι ἀπὸ μεγάλο τσάκι, ἔρχεται ἡμέρα ποῦ τὸν βάζουν καὶ ξεθερμίζει τὸ τσάκι.

Ἡ μαϊμού ὅταν βλέπῃ τὰ μούτρα τῆς στὸ καθρέφτη καμαρώνει γιὰ τὴν ἀρέσουν, ἀλλὰ ὁ κόσμος τὴν βλέπει καὶ γελά.

Ὅσοι νομίζουν πῶς μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν γρήγορα μετανοοῦν.

Καὶ ὅσοι ὑποστηρίζουν κλέφταις πᾶν καὶ κεῖνοι στὴ φυλακὴ μαζύ τους.

Καὶ ἐκεῖνος ποῦ κρεμᾶ τὸ ζουναρί του γιὰ καυγᾶ, νομίζοντας πῶς κάτι εἶναι, τοῦ τὸ πατοῦν χίλιοι καὶ δὲν μιλά.

Καὶ ὅποιος κάθεται στ' αὐγὰ νὰ τὰ βγάινῃ κλοσοπούλια, τοῦ μένει κέρδος τὸ μπλάστρι.

Αὐταῖς καὶ ἄλλαις παροιμίαις εἶπε ὁ Μπερτόδουλος καὶ τίναξε τὰ πέταλα χωρὶς νὰ τὰς ἐξηγήσῃ.

Ὁ «Αἰῶνος»

Ἐγραψε προχτὲς, ὅτι δίνοντας ὁ Βασιλεὺς στὸν Τρικούπη τὴν διάλυσι, ἦτανε δικαίωμα του μὲν, ἀλλὰ ἂν τύχῃ καὶ φέρῃ πλειονοψηφία, θὰ πῆ, ὅτι ὁ βασιλεὺς ὑποστηρίζει μόνον ἓναν καὶ αὐτὸν, ὁ ὅποιος κατὰ τοιοῦτον τρόπον μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλῆ πασᾶς, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ προνόμιον τοῦ βασιλέως, λένε ἢ ἄλλαις ἐφημερίδες τοῦ νὰ διαλύῃ μόνος του τὴν βουλὴ πρέπει νὰ τοῦ περιοριστῆ, γιὰ νὰ μὴ γίνεταί κακὴ χρῆσις τῶν προνομίων τοῦ βασιλέα ἀπὸ τοὺς αὐλικούς.

Καὶ θ' ἀκούσετε καὶ ἄλλα ἀκόμα ὅσο κοντοζυγώνει ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως τοῦ Λαοῦ

Τὰ

πληρώματα τῶν πολεμικῶν карабиῶν μας ποῦ εἶναι στὸν Περαία ἔκαναν κρὰ τρεῖς μέραις τὸ μάτι τους γιὰ ταῖν, γιὰ τὴν οὔτε πεντάρια τσακισμένη δὲν εἶχε νὰ τοὺς δώσῃ τὸ ταμεῖο, εἰς τρόπον ὥστε ἔκαναν ρεφενὲ ἀπὸ τοὺς μιστοὺς τῶν ἄλλων карабиῶν ὅσα εἶχαν πάρει τὴν προκαταβολὴ τους μπροστὰ, καὶ ἔτσι ψωμόζησαν καὶ ψωμοζοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ πλοῦτη καὶ οἱ θησαυροὶ ποῦ ἔφερε ὁ Πετρέλαιος πρὸς δόξα τῆς Ἑλλάδας.

Ἄμ δὲν ἄφινε καλλίτερα τοὺς ναῦταις νὰ βγάνουν μαντυλάκι, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐπιβαρύνουν.

Καὶ ὅμως, κύριοι, ἐνῶ οἱ φτωχοὶ ναῦταις ψοφοῦν τῆς πείνας ὁ γάλλος ναύαρχος τραβᾷ τῆς χιλιάδες καὶ φουμάρει τὰ ποῦρά του, θαυμάζοντας καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἔφερε ὁ Πετρέλαιος, ἀφοῦ κίμμια δουλειὰ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ, καὶ πέρνει ἔτσι χαράμι τὸ μισθὸ, καὶ γελά μὲ τὴν μεγάλη μωρία τοῦ μεγάλου Πετρέλαιου.

Άμ

ἐκαίνοι οἱ κακομοίριδες οἱ ἀλευροπώλιδες τοῦ Περαιᾶ πού ἐφρασαν τὸν στρατό τῶρα τρεῖς μῆνες βερεσέ, τί τραβοῦν.

Τραβοῦν τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς των, γιατί πεντάρρα νὰ κάνουν τί δουλειά τους δὲν ἔχουν, καὶ πεντάρρα τὸ ταμειό δὲν τοὺς δίνει.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι νὰ πᾶν νὰ πνιγοῦν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία τους, ἀλλὰ φοβοῦνται μήπως καὶ κρουλογήσουν καὶ τὸ ἀναβάλλουν γιὰ τὸ καλοκαίρι πού θὰ ρυχέουν τὰ νερά, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν φόβο.

Εἶδανε

ἄλλοι, μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή μὲ κόκκινα γράμματα πού τὴνμπογιατίζουν βερεσέ κατὶ λουστροὶ στὴ καυμένη ἀγορὰ πού λέει ἀπάνω ξηρὰ ξηρὰ δυὸ λέξεις :

Δὲν ἔχει !!!

Καὶ αὐτὴ θὰ τὴν κρεμάσῃ λένε στὸ παράθυρό του ἡ κεντρικὸς ταμίας.

Δὲν ἔχει.

Ἄλλὰ γιὰ τοὺς ποσαπέρινιδες πού μπαίνουν ἀπὸ τὴν μπόρτα ἔχει, καὶ γι' αὐτονοὺς μόνο θὰ ἔχη.

Σε

οὐλὴ τὴν Ἑλλάδα εἶναι 400 δήμαρχοι, καὶ φτοῦ νὰ μὴ βυθισθοῦν καὶ μάτι νὰ μὴ τοὺς πιάσῃ καὶ λύκος ἄς τοὺς φάῃ, ἀπὸ αὐτονοὺς λοιπὸν μόνο κάμμιὰ κοσαριά βρέθηκαν καὶ συνεχάρηκαν τὸν Πετρέλαιο, γιὰ τὴ διάλυσι, καὶ ὁ βλάκας ὁ Πετρέλαιο; τολμᾷ καὶ τὰ τυπώνει αὐτὰ χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι 360 ἄλλοι δήμαρχοι τῆς Ἑλλάδας ἀνεξάρτητοι τὸν μούτζώνουν.

Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ περπατᾷ τινὰς ξεβράκωτος καὶ μὲ φιλό καπέλλο.

Όχου

τί ἔχει νὰ γίνῃ τώρα στῆς ἐκλογαίς, θὰ βάνουν λέει κάλπη ὡς καὶ τὰ μωρὰ τοῦ Καραμάνου.

Ὡς πρὸς ἐμένα, λέω καὶ δηλώνω, πῶς θὰ ὑποστηρίξω τὸν Μπουρδούση, (ἃ τὸν μακαρίτη, πέθανε καὶ τὸ ξέχασα), νὰ πῶς χάνει κανεὶς κάμμιὰ φορὰ πρὸ τῆς ὥρας τὴν τύχη του.

(3) ΓΥΠΟΨΥΛΛΙΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ

Ἡ κυρία Χρόνενα ἐβλεπε τὴ λύσσα τοῦ φίλου τῆς καρδιάς της καὶ γελοῦσε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν μπερντέ χωρὶς ποτὲ νὰ καταδεχθῇ νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ λίγο, ὅπως κάνουν τὰ κατεργάρικα κορίτσια, τὰ ὅποια μὲ τὸ μισὸ σήκωμα τοῦ μπερντέ, εἶναι σὰν νὰ μᾶς λέν, καλημέρα, ἢ σ' εἶδα.

Ὁ φουκαρὰς Ποσαπέρινος ἦταν τῆς ἀπελπισίας, περίμενε νὰ τῆς περάσουν τὰ νᾶζα καὶ τὸ γινάτι, ἀλλὰ ἐβλεπε καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ καὶ τὰ παράθυρα καὶ τὴν πόρτα τῆς ποθητῆς του Χρόνενας τοῦχο.

Δὲν ἔλπιζε νὰ γίνῃ τόσο ταχάως ἡ πτώσις τοῦ πεσίματος τοῦ ὑπουργείου τοῦ ἐρωτῆς του καὶ νὰ δοθῇ καὶ ἀμέσως τῆς βουλῆς τῶν γάμων του ἡ διάλυσις.

Ἐχάσα νὰ σᾶς πῶ πῶς ὀνομαζότανε Ἄθανάσιος Βαρελάδενας Κουτουμόγιας.

Ἐβάζε δὲ πάντοτε καὶ τὸ ὄνομα τῆς μάνας του στὴν ὑπογραφή του, γιατί, ἔλεγε πῶς κρετοῦσε ἀπὸ μεγάλο σόη.

Τὸν Κουτουμόγια ἄρχισαν καὶ τὸν ἐτρωγαν τὰ σχολήκια, γιατί εἶχαν περάσει κάμμιὰ δυὸ βδομάδες, καὶ οὐκ ἔστιν εἰδεῖν τὴν ψυχὴν τῆς ψυχῆς του, ἢ καλλίτερα τὴν ψυχάρρα του, ὅπως τὴν ἔλεγε.

Ὡς τὸ τέλος ἀπελπίστηκε ὁ Κουτουμόγιας καὶ κατώρθωσε καὶ ἀγόρασε ἓνα μαῦρο λαϊμοδέτη ἀπὸ τὴν δημοπρασία τῶν

Ἄς ἦναι, τὸν Χοντροκῶστα, (οὐ μὰ τί κεφάλι πού τὸ ἔχω, πᾶει καὶ ὁ μακαρίτης κι αὐτός), ὥστε ὡς καθὼς παρατηρᾶτε ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ μᾶς πῆρε διὰ μιᾶς ὄλους τοὺς μεγάλους μας ἄνδρας καὶ ἄφησε μόνο τοὺς ἀληθινοὺς σκουπιδιαρίδες τῆς αὐλῆς, ὥστε θὰ ὑποστηρίξωμε ἓναν κάποιον Παληάνθρωπο, διότι στὴν ἐποχὴ αὐτὴ μόνο οἱ παληάνθρωποι ἔχουν πέρσει στὴν Ἑλλάδα.

Περαιᾶς

Οἱ κύρ Ἀναστάσιος Λεόντιος καὶ Ν. Δ. Νικολόδημος στὸν Περαιᾶ ἐκεῖ πού περπατοῦσαν στὸ δρόμο τῆς Τερψιθέας, εἶδαν πίσω τους τρεῖς ἐμπόρους τὸν Γ. Βραχνό, τὸν Γ. Κουμανταράκη καὶ κάποιον Φαρράκη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τύφλα στὸ μεθύσι καὶ ἐπετροβολιότουσαν, καὶ ἐπειδὴ τοὺς ἔκαναν παρατήρησι, ὅτι μπορεῖ νὰ κάνουν μισοφέγκαρο κἀνενοὺς τὸ κεφάλι, διέταξαν τὸν κλητῆρα Βενετσάνο καὶ τοὺς πῆγε χάψη, γιατί λέει ἐνοὺς ἔκοψαν τὴν ἀλυσίδα πού ἦτανε σὰν τὴν σκουριασμένη ἀλυσίδα τῆς φαγάνας, ὡς καθὼς τοῦ ἔκλεψαν καὶ τὸ ἀπὸ κρεμμύδι ρολόγι πού εἶχε στὴ τσέπη.

Τέλος πάντων ὁ ἀστυνόμος τοὺς ἀπόλυσε ἀμέσως καὶ τώρα μᾶς ρωτοῦν τί πρέπει νὰ κάνουν, γιὰ τὴ τιμὴ τους νὰ πιάνουν ἓναν ἓναν νὰ τὸν δαῖρνουν κάθε βράδυ, ἢ νὰ τοὺς προσκαλέσουν στὸ σίδο.

Ἐγὼ λέω, πῶς τὸ καλλίτερο εἶναι νὰ ἡσυχάσουν τὰ πράγματα, γιατί ἀπὸ μεθυσμένο καὶ τρελὸ δὲν πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς ξεσυνερισμὸ, ἔπειτα μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἄφησῃ ἀμανάτι τὸ ρολόγι του ἐκεῖ πού ἔφαγε, καὶ τὸ ξέχασε καὶ τὸ γύρευε ἀπ' ἄλλους.

Μουτζῶστέ τους, ἀφοῦ δὲν ξέρουσαν νὰ σέβωνται οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτὸν τους.

Καὶ νὰ λείπουν οἱ καυγάδες παρακαλοῦμε, γιατί φέρνουν ἄσχημα ἀποτελέσματα τῶν ἀσχημῶν καμωμάτων.

Καὶ πῶς δὲν γύρεψαν νὰ πάρουν τὰ δικὰ σας ρολόγια ἢ δὲν ἔχετε σεις καὶ θέλατε τὰ δικὰ τους; Ἐλα τώρα συμβιβαστήτε καὶ δὲν τὸ ξανακάνουν.

Οἱ

δυὸ ἐπίτροποι τῆς ἁγίας Τριάδας κύρ κύριοι Γ. Λεβαντῖνος καὶ Π. Φίλιος παρατήθηκαν καὶ ἄφησαν γιὰ ταμῖα ἓναν κᾶ-

15 λεπτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ δὲν ἔφθανε νὰ τὸν δέσφιόγκο, τὸν ἀμπόλεψε ἀπὸ πίσω μὲ ἄσπρο πανί.

Ἄμα τὸν ἀγόρασε, πέρασε κατὰ τὴν συνήθειά του πρῶι πρῶι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ψυχούλας του Χρόνενας, τὴν ὅποια ἔτυχε νὰ δῇ στὸ χαγιάτι, καὶ ξεκάλτωσῃ μάλιστα, γιατί εἶχε τσακωθῇ πάλι μὲ τὴ δούλα πού ἔρριξε πολὺ κριθάρι στῆς κότταις, ἐνῶ ἐκείνη τῆς εἶχε διατάξῃ νὰ μὴ τῆς ταῖζῃ πλέον ἀφοῦ δὲν κάνουν αὐγά, καὶ ἀκομα ἔλεγε, πῶς ἡ δούλα κατὰστρεψε τὰ πτηνὰ, διότι ἀπὸ τὸ πολὺ τᾶίμα πάχυναν καὶ δὲν γεννοῦσαν, ἄμα τὴν εἶδε λοιπὸν, στέκεται σὰν ἄγαλμα τῆς Ἀκαδημίας στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἐβλεπε τὴν Χρόνενα ὡς πού νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν δῇ.

Καὶ πραγματικῶς τὸ κορίτσι δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει, κατὰ τὴν συνήθειά δὲ πού ἔχουν ὄλαις ἢ γυναῖκες δταν μπενοῦν μέσα στὴ μπόρτα τοῦ σπιτιοῦ των νὰ γυρίζουν νὰ βλέπουν καὶ πίσω τους, ἔτσι καὶ ἔρριξε καὶ μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο καὶ εἶδε τὸν Κουτουμόγια, μὲ τὰ δυὸ του τὰ χέρια στὸν λαϊμοδέτη, τὸν ὁποῖον ἐτράβηξε καὶ ἀπὸ τῆς δύο ἄκραις λέγοντας.

— Ἔτσι θὰ πνιγῶ.

Ἄλλὰ ὁ φουκαρὰς ὁ ἀμπολεμένος λαϊμοδέτης δὲν βᾶσταξε νὰ πνίξῃ τὸν κύριό του, καὶ διαρρήχθηκε εἰς τὰ ἐξ ὄν πανία συνετέθηκε, καὶ ἔμειναν ἡ δύο ἄκραις στὰ χέρια του, σὰν μαῦρες σημαίας.

Ἡ Χρόνενα ἄμα τὸν εἶδε ἀμέσως τῶκοψε λάσπη, πῆγε δὲ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κόλλησε ἀπὸ τὸ τζάμι μιὰ τύφλα κατ' εὐθεία γραμμὴ στὸν ἐκστατικὸς μὲ φίλο Κουτουμόγια καὶ ἐποσύθηκε.

ποιο Ἡλία Ράντη πού τὰ κόφτει καὶ λίγο. Λοιπὸν οἱ ἐνορίταις εἶναι περίεργοι νὰ μάθουν τοὺς λόγους πού παρατήθηκαν, καὶ ἄς λάβῃ καὶ τὰ μέτρα του καὶ ὁ δήμαρχος νὰ μὴ πουληθῇ κάμμιὰ βραδεία καὶ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας καὶ δὲν θὰ ξέρουσαν οἱ ἄνθρωποι ποιά ὥρα νὰ πᾶν νὰ ἐκκλησιαστοῦν τώρα τέτοιαις μέραις πού εἶναι, ἐκτὸς πλέον ἂν βγαίῃν στὸ καμπαναριὸ σὰν χόντζας ὁ παπᾶς καὶ τοὺς προσκαλᾷ.

Αἱ μωρὲ πού φθάσαμε καὶ πού θὰ φθάσωμε.

Βρὲ

κῆριε παπᾶ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πού νὰ δώσῃ ἡ εὐχὴ νὰ σὲ πλακώσῃ μέσα, στὸ ἱερὸ, ὅπως ἄλλοτε τὸν τόσο κόσμο, ἐσένα λέμε τὸν κύρ Θανάση Παπακωνσταντῖνου, βρὲ δὲν κυττάζεις τὴν ἱεροσύνη σου μόνο μᾶς γυρίζεις καὶ σὺ στὴ Νεάπολι μὲ κείνα τὰ κ... σφουγκία τῆς κυβερνήσις καὶ μᾶζευες ὑπογραφαίς ὡς καὶ ἀπὸ τὰ μπακαλόπαιδα.

Μπᾶς καὶ σοῦ ἔταξαν πῶς θὰ σὲ κάνουν δεσπότη; Ἄν ἦναι αὐτὸ σὲ κοροϊδεῦσαν κακομοίρη, καὶ θὰ τραβᾷς τὰ γένεια σου, ὅπως πρέπει νὰ σοῦ τὰ τραβήξῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι ὁ ἱερέας τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι καὶ ἱερέας τοῦ Μαμωνᾶ.

Μὰ μωρὲ δὲν θὰ βάνετε, ὡς τέλος γνώσι σεις οἱ παπάδες; Φτοῦ.

Εἰ

κύρ Τρύφων Λιαρόπουλος στὸν Περαιᾶ καὶ ὁ Γιώργης Βλάσης βρίζουν λέει τὸν Δεληγιάννη βλάκα, γιατί ἔχουν κατὶ μπερδοφουδουλειὰς γιὰ κατὶ δέκα χιλιάδες δραχμαίς πού νομίζουν πῶς ὁ Πετρέλαιο μὲ τὸ μεγάλο ἔλεος του πῶς θὰ τοὺς τῆς χαρίσῃ. Αὐτὰ ἐμεῖς δὲν τ' ἀκούμε καὶ μπορεῖ κάθε ἓνας νὰ φωνάζῃ ὅτι γκαριζᾷ θέλει, καὶ ἐκεῖνοι πού λένε βλάκιδες τοὺς ἄλλους, τίποτα ἄλλο δὲν κάνουν παρὰ νὰ δείχνουν τὴν μεγάλην κουταμάρα πού τοὺς δέρνει.

Νέος

λαμπρὸς καὶ φτωχὸς καὶ τίμιος καὶ τελειοδίδαχτος τοῦ Γυμνασίου γυρεύει παραδόσεις μαθημάτων σὲ σπῆττα καὶ μὲ ὑπόσχεσι νὰ τὰ μαθῆνῃ τὰ παιδιὰ μὲ τὸ κουτάλι τὰ γράμματα.

Μόνο πού δὲ τὸν ἔπιασε ἀποπληξία τὸν Κουτουμόγια, σπληρίχτηκε στὸν τοῖχο, καὶ κόντεψε νὰ γίνῃ τοιχογραφία, ἂν δὲν βρισκόνητουσαν κατὶ χριστιανοὶ νὰ τὸν πιάσουν ἀλὰ μπράτσο καὶ νὰ τὸν πᾶν μέσα σ' ἓνα καφενέ, ὅπου τοῦδωσαν νερὸ ἀπὸ τὸ μαστέλο νὰ πγῆ νὰ συνέρθῃ.

Ἄμα πού συνήρθε, εὐχαρίστησε τοὺς ἄνθρώπους καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἀδελφοί, σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν καλοσύνη σας, πού δὲν ἐγνώριζα, ὅτι καὶ στὴ Πλάκα κατοικοῦν φιλάνθρωποι ἄνθρωποι.

— Καὶ πῶς τοῦ ἀπάντησε ἓνας μὲ τὰ τσαρούχια καὶ τὸ σελάχι, γιὰ ἀγριανθρώπους μᾶς ἔπερνε;

— Καὶ ἐλόγου σου, τοῦ ἐπρόσθεσε καὶ ὁ ἄλλος εἶσαι κἀνενας κόντε πεινάος καὶ μιᾶς ἔτσι.

— Ὅχι, ἀδερφοί μου, ... παρντόν, μὲ συγχωρεῖτε, συγγνώμη, ἡ ζαλάδα μὲ ἔφερε σὲ θέσι πού δὲν εἶχερα τί εἶπα, μὴ μὲ συνορίζεστε, γιατί ἔμαθα πῶς πέθανε ἡ γυναῖκά μου στὸ Νιόκαστρο καὶ μ' ἄφνει μὲ τρία παιδιὰ, ἔρημο καὶ σκοτεινὸ καὶ τὸ ἓνα βυζανιάρικο μάλιστα, πού, Κύριος οἶδε ὡς πού νὰ πᾶω κάτω ἂν δὲν μοῦ ψοφήσῃ, πεθάνῃ ἤθελα νὰ πῶ, καὶ διὰ τοῦτο νὰ μὲ συμπαθᾶτε καὶ πάλι ἀνπαρὰξεφράστῃκα, ἐγὼ τὸ ἐναντίον σᾶς σέβομαι καὶ σᾶς ἀγαπῶ ὄλους τοὺς πλακωίτες, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ μόνοι γνήσιοι Ἀθηναῖοι, οἱ ἀπόγονοι τῶν Μαραθωνομάχων, τῶν Πλατεῶν, τῆς Σαλαμίνας καὶ τοῦ τρώπαιου οὐλοῦ τοῦ ἐλλητισμοῦ, σεις εἶστε οἱ Πανέλληνες καὶ τὸ ἀποδείχνει καὶ ἡ γλῶσσα πού μιλάτε, αὐτὴ ἡ ἀρβανίτικη, τὸ ὅποια δὲν εἶναι παρὰ καθαρὴ ἡ γλῶσσα πού μιλοῦσε ὁ μέ-

Ἡ διεθύνσις εἰς τὸ τυπογραφεῖο τοῦ κύρ Τρίμη. Συνδράμτε τοὺς φτωχοὺς καὶ ὁ Θεὸς ἄς συνδράμῃ καὶ σᾶς.

Νᾶ

ὁ λουστρόμος τῆς ἐταιρίας τῆς Ἱερῆς δταν ἐρχότανε προχτές ἀπὸ τὸν Πόρο πέταξε λέει πολλῶν ἐπιβατῶν, ἐνοὺς τὰ ρούχα καὶ ἔσπασε καὶ μιὰ τσαμιτζάνα, λοιπὸν ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι πράγματα, παρακαλοῦμε νὰ γίνῃ ἀναφορὰ στὸν λουστρόμο τῆς ἐταιρίας, νὰ πάψῃ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸ του γιατί εἶναι φιλότιμος ἄνθρωπος.

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα πῶς κόντεψαν καὶ νὰ δείρουν καὶ τοὺς ἐπιβάτας αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ τίποτα, γιατί τὸ ξύλο βγήκε ἀπὸ τὴν Παράδεισο καὶ ὁποῖος τὸ τρώῃ ἀγιάζει.

Παπᾶ

αἱ παπᾶ Γερμανέ, παπᾶ πού εἶσαι στὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο, ἢ βρισῆς πού ἔδωσες σὲ ἐμένα ξέσπασαν στὸ κεφάλι σου, βρὲ παπᾶ ἔχυσες τὴν μετάδοσι μέσα στὴν ἐκκλησιὰ γιατί μετροῦσες ἐκείνη τὴν ὥρα τοὺς παράδες τὸ ψυχασάββατο, καὶ ἔπεσε ἡ ἁγία μετάδοσι ἀπάνω στὰ βρωμερὰ πανταλόνια σου καὶ ἀκάθαρτα ράσσα σου καὶ σ' ὄλη τὴν ἐκκλησιὰ.

Παπᾶ, πέταξε τὰ ρούχᾶ σου καὶ πλήρωσε καὶ τὴ λιθόστρωσι τῆς ἐκκλησίας.

Παπᾶ, αἱ παπᾶ, ἔχυσες τὴν ἁγία μετάδοσι, θὰ πῆ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σὲ κἀψῃ, Παπᾶ, αἱ παπᾶ, βγάλε τὰ ράσσα πού φορεῖς.

Τι βία ἦτανε, ρὲ τραγογένη, ἀφοῦ εἶχες τὰ ἄχραντα μυστήρια ἀπάνω σου, νὰ πᾶς σὰν στραβὸς νὰ τὰ ριζῆς κάτω.

Λάθος λὲς ἔγινε; Πῶς ἔγινε λάθος; εἶγῃ ἡ ἐκκλησιὰ μέσα κοτρῶνες ἢ λάκκους σὰν τοὺς δρόμους μας;

Ὁ Θεὸς θὰ σοῦ βγάῃν τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃς στὰ γερά πού περπατᾷς.

Παπᾶ, ἐνοιᾶ σου, καὶ θὰ σοῦ δείξω πῶς βρίζεις μὲ μπιρμπάντικα γράμματα καὶ μὲ ἀνυπόγραφα ἀκόμα ἀνθρώπους πού τὰ τραγογένικα μούτρα σου δὲν εἶναι σὲ κατὰστασι οὔτε νὰ τοὺς ἀντικρίσουν.

Παπᾶ, αἱ παπᾶ, ἐνοιᾶ σου.

γας Δημοσθένης, καὶ ὁ πλακωίτης ἀκόμα αὐτὸς Ἀλκιβιάδης, τὸ μεγαλειότερο ἀρχοντόπουλο τῆς Ἀθήνας τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου.

Ἄμα πού ἀκουσαν αὐτὰ οἱ δυὸ πλακωῖτες πῆγαν νὰ σκάσουν στὰ γέλια καὶ εἶπε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.

— Ἀσιντε, βλάμη νὰ φεύγωμε καὶ θὰ ἦναι κἀνενας φευγάτος ἀπὸ τὸ Δαφνί. Νᾶ ρὲ, καὶ μιὰ δεκάρα νὰ πγῆς καφέ, νὰ ρὲ τοῦ λέει καὶ ὁ ἄλλος ἄλλη μιὰ νὰ πγῆς ἀργιλέ.

Καὶ ἔφυγαν.

Ἦστερα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησίν των διατάξε ὁ Κουτουμόγιας τὸν καφέ καὶ τὸν ἀργιλέ του καὶ βγάζοντας ἓνα μαῦρο φάκελλο καὶ μισὴ κόλα χαρτί μὲ μαῦρο περιθώριο πού τὴν εἶχε κόψει ἀπὸ ἓνα νεκρῶσιμο ἀπὸ τὸν τοῖχο, ἄρχισε νὰ γράφῃ μὲ τὸ μολύβι τάδε :

«Πρὸς τὴν κυρίαν Χρόνενα, τέως ὑποψήφιο ἀρραβωνιαστικῆ «μου καὶ νῦν εἰς διάρρηξιν ἔστω μὲ τὸ νὰ μὴν τὴν θέλω».

Δήλωσις.

Ἐγὼ ὁ βοφαινόμενος ἀποκάτω φέρνω εἰς φανέρωσιν μὲ τὴν παρούσα δήλωσί μου, πρὸς ἐσένα τὴν κυρία Χρόνενα, ὅτι πᾶσα σχῆσι μᾶζὸ μας εἶναι κομμένη καὶ μέχρι δευτέρας παρουσίας καὶ εἰ δυνατόν καὶ πλέον.

Σημείωσις, ὅτι εἶδα καὶ τὸ πόδι σου καὶ παρατήρησα καλῶς ὅτι ἔχεις ἀστράγαλο κάτω, καὶ ποσαίς φοραῖς δὲν μὲ δέχτηκες μὲ ξέπλεχα μαλλιά, ἀπὸ τὴ βία σου καὶ τὰ ἄλλα πού θὰ τυπώσω στῆς ἐφημερίδες. Νᾶ σοῦ δείξω ἔσένα πῶς περιφρονοῦν ἐμένα.

Κουτουμόγιας.

Τώρα τί ἔπαθε μ' αὐτὸ τὸ γράμμα μεθαῦριο τὰ λέμε.

Και συ

πού χύνεις τὰ άχραντα μυστήρια, άς προσέχουν τώρα οί ένο-
ρίταις του άγίου Κωνσταντίνου, άν σε μπάζη κάνεις στο
σπῆτί του, άφου δεν έχεις κανένα έερο και οσιο άπάνω σου,
νά μη τούς κάνης και στραπάτσα.

Και κατά τήν άφθάρεια πού έχεις, φαίνεσαι καθαρά πώς
είσαι ένας καθαρός άπό τοιοϋτος.

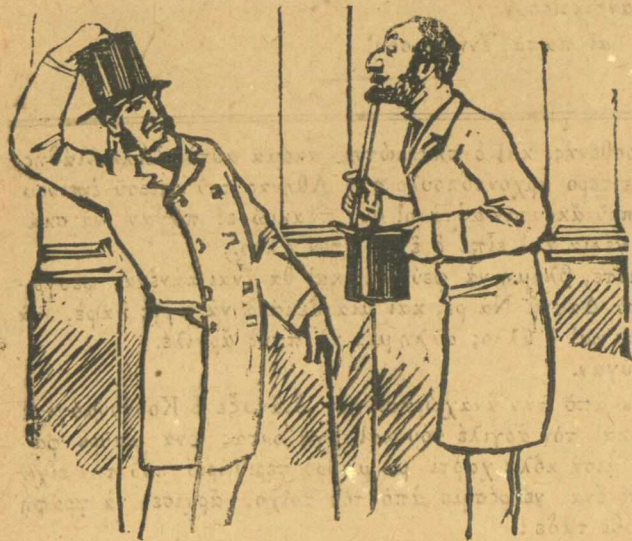

Ο γκράν σενιόρ.

Ο γυμνασιόρχης

της Πάτρας Παπαλουκάς είναι εύκολοβόλουμενος άνθρωπος
και δίνει πασαπόρτια προβιχασμού και στά μωρά πού δεν
ξέρουν τού βήτα άλφα άβ.

Μπάς και είναι και αυτός κανένας ποσαπέρνης ; "Έτσι θα
βρωμά ή δουλειά, άφου υπάρχουν και υπογραφαις έστά γρά-
ματα των έπιστολών. Ού, ού !

Χρυσογάδιστοι. — Λαίπρον τώρα ούλα τὰ δάνεια
δικά μας. Φηγωθητω ή Έλλάδα.

Άπό

τήν Οία της Σαντορινης. Κύριε Παληάνθρωπε έχω τώρα να
λάβω κάμποσα φύλλα άν και πλήρωσα τήν συνδρομή μου, και
νά μου στείλης τούς αριθμούς πού μου λείπουν, ή άλλοιως
θά σε περάσω σιδόν Παληάνθρωπο πώς είσαι και συ ένας κανο-
νιέρης τάν τόν Σιβιτανιδή πού μουφαγε 100 φράγκα με της
μετοχαις της εταιρίας του. Μάρκος Αλαφούζος

Απαντ. Παληανθρ. "Έχεις δίκαιο, φίλτατε συνδρομητή
δσο και άδικο, γιατί άν σου κλέφτουν τὰ φύλλα αυτού πέρα

θέλεις να έρχωμαι εγώ τηλεγραφικώς με κάθε ταχυδρομείο να
σου τὰ φέρνω και επί συστάσει μάλιστα.

Έμεις κυνηγοϋμε τούς συνδρομηταίς μας με τού ντουρέκι,
και όχι να τούς δυσαρεστοϋμε. Θα ρωτήσω όμως και τόν επί
σούφρας ύπουργό, μπάς και σοϋκανε στραπάτσο, τού όποιον ό-
μως είναι αδύνατον των αδυνάτων, διότι αυτός δεν καταδέ-
χεται ποτέ να φάη ένα φύλλο ένούς συνδρομητοϋ, άφου έχει
στά χέρια του να φάη τόσα άλλα, και αυτά τὰ λέμε για οϋ-
λους εν γένει τούς συνδρομητάς τυπωμένους και άτύπωνους.

Μουστειλαν

και άλλο γάττο άπό τή Σμύρνη συνοδευόμενο με κάτι μαϊ-
μουδίτσιαι, άπό τὰ όποια ζωα δεν έχω ανάγκη να μου κα-
τουροϋν τὰ γράμματα γικτι είναι ζωγραφιστά.

Μά δουλειά δεν έχετε και σεις, αυτού θέλετε να χωρα-
τεύετε, ή γάτταις και τα σκυλιά να σάς φάν.

Άλλά καθώς καταλαμβαίνω αυτός πού μας έστειλε αυτό
τού ζωολογικό μουσειο μετά στην έπιστολή, θα πη πώς θα
ήναι κανένας άπό τούς φουρκισμένους, πού θα έστειλε κάμ-
μια γράμμα και δεν τήν τυπώσαμε.

Και τώρα δε με κλονά πλέον κανένας.

Βελτίωσις

φυλακών. Νά ακούσετε πώς γίνεται αυτή και στης έπαρχί-
αις. Ο διευθυντής των φυλακών της Σύρας, δεν ξέρει τίποτα
ό καϋμένος.

Σούφρωσε πρώτο της 600 δρ. πού έστειλε ο Σκουλούδης να
μοιραστοϋν στοϋς φυλακωμένους, και της μοίρασε με ένα κού-
τσαβλο πού έχει για γραμματυφλό, πλαστογράφο, έφαγε όλα
τά ψωμιά και ότι άλλα έστειλαν οί συριανοί στοϋς φυλακω-
μένους, (κακός τους περιήδρομος), και κράτησε άπό τόν μισθό
κάθε φυλακωμένου 65 λεπτά άμα διορίστηκε για μποναμά.

"Αμ δεν μαζεύετε καλλίτερα τούς κλέφταις των βουνών να
τούς βάνετε έπιστάταις πού θα έχουν πιό συνειδησι άπάνω
τους, μόνο μαζέψατε όλη τήν μπερμπατουριά, και τήν στρι-
μώξατε στης φυλακαις, για πιό μεγαλειότεραις άμαρτιαίς των
δυστυχημένων αυτών ανθρώπων.

Κύρ ανακριτή της Σύρας πού τάμαθες αυτά τί κάνεις; Κύρ-
ταξε να μη θελήση να σου τὰ κάνη πλακάκια, γιατί είναι έ-
νας μπάς κατεργάρος.